

[Handelsministeren.]

Sukkerfabrikker eller andre Sukkerfabrikker en eneste Øre; men Forslaget gaar ud paa, at først skal de paagældende Fabrikker yde noget, som de ellers ikke vilde yde og ikke var kommet til at yde, og først derefter kommer Statens Tilskud i Betragtning, hvis det bliver nødvendigt.

Men maa jeg for øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Kyed, der var saa ivrig for at spørge mig: findes der overhovedet i Øjeblikket noget Land af Betydning, hvis Regering og Rigsdag i de Tider, som vi nu er inde i og gennemlever, ikke søger efter øjeblikkelige Midler til at hjælpe Erhvervslevet over de Vanskeligheder, der optaarner sig? Findes der overhovedet noget Land, der ikke snart paa een Maade og snart paa en anden Maade træder hjælpende til udover, hvad man ellers paa normal Vis har villet gøre og har gjort? Jeg tror, det ærede Medlem vil blive mig Svar skyldig, eller han maa svare: Der findes ikke noget saadant Land.

Det forstaar Venstre ogsaa meget vel. Venstre er slet ikke i Tvivl om, at Verden ligger saaledes, at det er nødvendigt snart paa den ene Maade og snart paa den anden Maade at træde hjælpende til for at bringe det paagældende Land, her altsaa for at bringe vort Land, ud over de Vanskeligheder, vi har at kæmpe med.

Det er nemlig ikke selve Fabrikkerne, Aktionærerne i de paagældende Fabrikker, der her kommer i Betragtning. Det er jo slet ikke deres Interesser, der her skal varetages. Det er hele det producerende, arbejdende Folks Interesser, der skal varetages. Det er Arbejderklassens Interesser, der skal varetages. Det er Beskæftigelsesproblemaalet, det drejer sig om. Og naar vi har en Arbejdsløshed af det Omfang, vi har haft og har, er der al mulig Grund til at prøve paa at afværge, at der bliver endnu større Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem Hr. Kyed omtalte ogsaa min Stilling overfor Finansudvalget. Forstod jeg det ærede Medlem ret, kom jeg for sent med mit Forslag. Ja, jeg kunde ikke komme med det før; det var ikke muligt at faa Forhandlingerne tilendebragt tidligere. Jeg tror nu ogsaa, jeg kom i rette Tid; jeg kom i hvert Tilfælde tids nok til at faa Venstres Afvisning. I den Henseende er der altsaa ikke forpasset noget. Men det er jo muligt — og det vil jeg gerne spørge det ærede Medlem om —, at jeg kunde have faaet Venstres Tilslutning, hvis jeg var kommet noget før. Men hvis jeg saa beder om Forladelse, kan jeg maaske haabe paa,

at det ærede Medlem vil yde sin Medvirkning til, at Sagen kan gennemføres. Det har nemlig ikke været min Hensigt at komme for sent eller sylte Sagen; men jeg har, som sagt, ikke kunnet faa den færdigbehandlet før.

Det Forslag, jeg stillede i Finansudvalget, blev afvist af Venstre, og jeg forbavsedes meget derover. Jeg havde en særlig Grund til at forbavses derover; thi mange Venstremænd havde talt med mig om den Sag og havde opfordret mig stærkt til at handle, saaledes som jeg gjorde. Jeg blev derfor meget forbavset over Venstres Afvisning af dette Forslag, som fik denne bestemte Form, netop fordi betydende Venstremænd havde tilraadet mig at give mit Forslag den Form, det havde.

Nu skal jeg ikke gaa i Rette med disse Venstremænd, fordi de har givet mig et Raad, som jeg vel fulgte, men ikke kunde faa noget ud af. De har sikkert gjort det i en god Mening, og jeg gaar naturligvis ogsaa ud fra, at disse Venstremænd herefter af al Evne vil yde mig og de Partier, der staar inde for Forslaget, al mulig Støtte. Jeg gaar ud fra, at det er en Selvfølge.

Det ærede Medlem Hr. Kyed talte om et uheldigt Interview i „Berlingske Tidende“. Jeg ved nu ikke, om dette Interview var saa uheldigt (Afbrydelse). Ja, det kan der nu være delte Meninger om. Interviews med Ministre plejer gerne at gaa for sig paa den Maade, at vedkommende Journalist ringer op i Telefonen og spørger. Det er naturligt, at Pressen søger at skaffe sig Underretning ad den Vej; det vilde være for omstændeligt, om vedkommende Pressemand skulde tage Bil eller Sporvogn eller lignende for i det enkelte Tilfælde at komme til at tale med den paagældende Minister. Men det er klart, at en Samtale i en Telefon aldrig kan blive et Interview i dette Ords virkelige Betydning; i alt Fald kan det ikke blive udtømmende.

Det, jeg har villet sige, er dette — og det fastholder jeg —, at det vilde være at forkludre Sagen, hvis man gav sig til at føre endeløse Diskussioner om den, uden at Roedykerne vidste, om der overhovedet kunde vedtages noget eller ikke. Det, det gjaldt om, var nemlig, at Roedykerne i god Tid kunde faa Besked om, hvorledes Stillingen var, saa vi kunde naa det, der tilsigtes med Bevillingen, at faa de flest mulige Tønder Land dyrket med Roer. Jeg har selvfølgelig ikke villet sige, at Sagen blev forkludret, fordi den kom til Behandling i Rigsdagen, hverken i Folketinget eller i Landstinget. Men det var nødvendigt at